

Torsdagen den
16 februari 1978

Torsdagen den 16 februari

Kl. 13.00

Förhandlingarna leddes till en början av tredje vice talmannen.

§ 1 Justerades protokollet för den 8 innevarande månad.

§ 2 Om ett svenskt FN-initiativ rörande förhållandena i Argentina och Uruguay

Utrikesministern KARIN SÖDER erhöll ordet för att besvara *Mats Hellströms* (s) den 7 februari anmälda fråga, 1977/78:280, och anförde:

Herr talman! Mats Hellström har frågat mig om regeringen avser ta initiativ till att de ständiga kränkningarna av mänskliga rättigheter i Argentina och Uruguay tas upp på dagordningen vid FN:s mänskliga rättighetskommissionens just inledda session.

Till att börja med vill jag framhålla att överläggningarna i kommissionen äger rum i två delar, en öppen och en slutna. Under sessionens öppna del tar man i år upp frågor om de mänskliga rättigheterna i vissa bestämda länder och områden, nämligen Chile, södra Afrika, de av Israel ockuperade områdena och Cypern. Jag måste konstatera att det f. n. är utsiktslöst att få nya länder upptagna under särskilda punkter på kommissionens dagordning. Däremot kommer vi att utnyttja de tillfällen som erbjuder sig att påtala kränkningar mot mänskliga rättigheter även i länder, som inte är upptagna på dagordningen.

Under den slutna delen av sessionen behandlas en allmän dagordningspunkt, avseende sådana situationer som kännetecknas av grova och systematiska kränkningar av mänskliga rättigheter varhelst i världen de inträffar. Eftersom förfarandet är konfidentiellt, kan jag inte här redovisa vilka länder som i år kommer att behandlas under denna dagordningspunkt. Vår allmänna inställning är att påtalade kränkningar av mänskliga rättigheter också skall föranleda åtgärder från kommissionens sida. Svårigheterna att nå konkreta resultat har dock visat sig utomordentligt stora.

MATS HELLSTRÖM (s):

Herr talman! Jag ber att få tacka utrikesministern för svaret på min fråga.

Tyvärr har jag fått ett passivt svar, som inte ger mig några förhoppningar om att den svenska regeringen kommer att vara aktiv när det gäller Argentina och Uruguay, trots att dessa länder hör till dem som i sin politik mest systematiskt förbryter sig mot de mänskliga rättigheterna. Det rör sig i bägge länderna om en systematisk utrotning av oppositionen och om ett försök att

*Om ett svenskt
FN-initiativ rörande
förhållandena
i Argentina och
Uruguay*

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om ett svenskt
FN-initiativ rörande
de förhållandena
i Argentina och
Uruguay*

skrämma de båda ländernas folk till tystnad på samma sätt som Pinochet-juntan i sitt land. Det är samma politik och samma typ av repression i Chile, Argentina och Uruguay.

Enligt uppskattningar i tidningen *Le Monde* nyligen finns det i Argentina mellan 12 000 och 17 000 politiska fångar. 6 000 människor har dödats efter militärkuppen 1976. Man räknar med att tusentals fackföreningsledare sitter fängslade. Minst hälften av fackföreningsledarna har enligt *Le Monde*s uppskattning dödats. Mer än 3 000 föräldrar och vänner till politiska fångar har också fängslats. Av dem beräknas åtminstone något tusental ha dödats. I Uruguay anses åtminstone 50 000 människor ha passerat militärfängelserna efter kuppen där. Vi vet att det i båda ländernas militärfängelser rör sig om medeltida grymhet och tortyr.

Dessutom ges de arresterade sällan möjlighet att ta del av skälen till arresteringen. Deras advokater, släktingar och anhöriga får inte heller veta på vilka grunder människorna fängslats.

Argentina och Uruguay tillhör alltså de länder som mest hårdhänt och systematiskt bryter mot de mänskliga rättigheterna. Jag beklagar därför att regeringen inte ansett det förenligt med sina värderingar att driva frågan om kränkning av mänskliga rättigheter i Argentina och Uruguay och försöka få upp den på FN:s mänskliga rättighetskommissions dagordning. Det förvånar mig också att svaret andas en så pessimistisk syn på möjligheterna att arbeta inom FN:s mänskliga rättighetskommission. Svaret slutar med följande mening: "Svårigheterna att nå konkreta resultat har dock visat sig utomordentligt stora."

Men i det svar som utrikesministern gav till Margaretha af Ugglas gällande den svenska regeringens inställning till möjligheterna att ta upp frågan om Cambodja vid samma sammanträde i FN:s mänskliga rättighetskommission återfanns inte denna pessimistiska syn på arbetet inom kommissionen. I det svaret var utrikesministern betydligt mera positiv. Jag beklagar att utrikesministern i det nu lämnade svaret ger uttryck för en mera pessimistisk syn på regeringens möjligheter att väcka opinion kring Argentina och Uruguay.

Utrikesministern KARIN SÖDER:

Herr talman! Jag kan uttrycka samma beklagande som Mats Hellström framförde med anledning av att man tyvärr måste se litet olika på möjligheterna att driva olika frågor i FN:s mänskliga rättighetskommission såsom den är sammansatt och såsom dess arbete läggs upp. Jag är också mycket oroad över att vi har ett så otillräckligt maskineri för att driva frågorna om de mänskliga rättigheterna i internationella sammanhang och att också kontrollen – i den mån internationella insatser härför varit möjliga – av att dessa rättigheter tillgodoses är så svår att genomföra. Det är procedurfrågor i kommissionen som gör att dessa frågor är så svåra att få ett riktigt fast grepp om.

Vad jag sade i mitt svar, där jag direkt tog upp Mats Hellströms fråga om vi kunde få med dessa ärenden på dagordningen under innevarande session, har sin grund i att vi dragit den slutsatsen att det f. n. inte finns några

*Om förslag till
riksdagen rörande
facklig verksamhet
på arbetsplatsen*

föresättningar att få nya länder upptagna på kommissionens dagordning för den öppna delen av kommissionens överläggningar. Det är kommissionens sammansättning, de konstellationer som har uppvisats vid tidigare röstningar i dessa frågor och våra erfarenheter av arbetet i kommissionen som har gjort att vi har måst dra denna slutsats när det gäller ett initiativ för att få upp Argentina och Uruguay på dagordningen.

Det skulle kunna inträffa att ett svenskt förslag, som drevs mycket hårt, skulle få en majoritet emot sig, och det skulle i sin tur tas som en legitimation av de länder som det är fråga om i detta fall, Argentina och Uruguay – och det är inte det som vi vill åstadkomma i kommissionens arbete utan vi vill nå positiva och konkreta resultat.

Vi vill använda andra vägar, och det gör vi också. Vi kommer, där så är möjligt, att utnyttja alla andra tillfällen att påtala kränkningarna av de mänskliga rättigheterna, och vi kommer efter bästa förmåga att försöka hitta möjligheter att bevaka rättigheterna för dem som lever under omänskligt förtryck och i förnedring överallt i världen.

MATS HELLSTRÖM (s):

Herr talman! Under flera år har flyktingar tillhörande många olika organisationer – politiska, religiösa och humanitära – anmält Argentina och Uruguay till FN:s mänskliga rättighetskommission. Men det krävs att medlemsstater i FN aktivt arbetar för att dessa länder skall tas upp på dagordningen. Jag måste dra den slutsatsen av utrikesministerns svar, att Sverige inte aktivt har arbetat för att få upp Argentina och Uruguay på dagordningen. Nästa fråga blir sedan om man lyckas på denna väg, men man har tydligen inte försökt driva detta inom kommissionen, och det beklagar jag.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 3 Om förslag till riksdagen rörande facklig verksamhet på arbetsplatsen

Arbetsmarknadsministern PER AHLMARK erhöll ordet för att besvara *Lars Ulanders* (s) den 24 januari anmälda fråga, 1977/78:260, och anförde:

Herr talman! Lars Ulander har frågat mig när jag avser att förelägga riksdagen förslag om fackliga förtroendemän, möten på betald arbetstid och arbetslivsforskning.

Bakgrunden till frågan är att någon proposition med anledning av nya arbetsrättskommitténs betänkande inte har tagits upp i förteckningen över de propositioner som är avsedda att avlämnas under våren 1978.

Propositionsförteckningen upprättades samtidigt som remisstiden gick ut. Regeringen ansåg det olämpligt att sätta upp frågan på propositionsförteckningen innan remissinstanserna hade sagt sitt och regeringen hade hunnit bilda sig en uppfattning om remissutfallet.

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om förslag till
riksdagen rörande
facklig verksamhet
på arbetsplatsen*

Beredningen av detta ärende pågår nu inom arbetsmarknadsdepartementet. Arbetet är emellertid komplicerat. Det rör sig om inemot 50 remissyttanden på sammanlagt mer än 350 sidor. Remissinstanserna är i många fall inbördes mycket oeniga. Särskilt gäller det omfattningen av det fackliga arbetet och arbetsplatsmötena samt kostnaderna för reformen. Allvarlig kritik har riktats mot vissa av förslagen från föreningsrättsliga och andra arbetsrättsliga utgångspunkter. Samhällets neutralitet till parterna på arbetsmarknaden har också satts i fråga.

Det krävs tid för analyser och överväganden. Även lagrådets yttrande bör inhämtas. Ett regeringsförslag kan därför inte föreläggas riksdagen för behandling tidigare än till hösten.

LARS ULANDER (s):

Herr talman! Jag ber att få tacka arbetsmarknadsministern för svaret på min fråga, men svaret ger inte besked. Det tyder på att regeringen har beslutsångest när det gäller den här frågan.

Jag vet att Per Ahlmark under valrörelsen gick ut och talade mycket väl om möten på betald arbetstid, och jag kan inte tänka mig att Per Ahlmark skulle göra det om han inte också avsåg att man, om han fick chansen, vilket han sedan fick genom valresultatet, skulle klara ut den av riksdagen begärda reformen.

Nu är det dessutom så att de här frågorna, som nya arbetsrättskommittén har lagt förslag om, är ett block, en enhet. Det är helt enkelt så att om medbestämmandelagen skall få sådant utfall som man har förutsett när man stiftade lagarna, så måste de här komplementen till om både regionala fackliga förtroendemän och om rätten till möten på betald arbetstid. I hela blocket ligger också nödvändigheten att klara ut frågan om forskning.

Låt mig bara säga några ord om regionala fackliga förtroendemän.

För att inflytandefrågorna skall ha någon som helst betydelse på de små arbetsplatserna krävs att man får fram regionala fackliga förtroendemän. Om inte kommer det att betyda att vi även i fortsättningen – precis som i dag – får ha två arbetsmarknader, en arbetsmarknad med de stora företagen, där inflytandefrågorna regleras på ett hyggligt sätt, och en arbetsmarknad med de små arbetsplatserna, där vi inte får samma möjlighet. Det är naturligtvis inte bra, inte heller för småföretag, att hamna i det läget. På längre sikt, när medbestämmandefrågorna kommer att anses som en naturlig del av arbetet, är det klart att de små företagens möjligheter att konkurrera om arbetskraft blir sämre, vilket betyder att de problem som i dag finns på små arbetsplatser kommer att ytterligare öka. Folk kommer helt naturligt att söka sig till arbetsplatser, där man har möjligheter att påverka sin egen situation och den kollektiva situationen, hellre än till en arbetsplats där man inte har sådana möjligheter.

Att regeringen kan ha problem är förståeligt, med tanke på den anstormning som kommit från arbetsgiversidan. Både SAF, Sveriges företagares riksförbund och andra företagsorganisationer stormar verkligen mot det här förslaget. Och vad regeringen nu har att göra är att ta ställning för eller emot

löntagarna. Det är den situation som råder. LO och TCO har ju i sina remisser helt klart och entydigt sagt att man vill ha förslaget genomfört.

Per Ahlmark säger också i sitt svar att ett regeringsförslag inte kan läggas fram förrän till hösten. Det är sorgligt därför att, som jag redan påpekat, ett sådant förslag är en förutsättning för att MBL skall klaras ut.

Det står i svaret: "--- kan därför inte föreläggas riksdagen för behandling tidigare än till hösten." Jag vill ställa frågan till Per Ahlmark: Skall detta göras?

När det gäller neutraliteten skulle jag också vilja ställa en fråga:

Vad anser Per Ahlmark om förslaget från nya arbetsrättskommittén angående neutralitetsdelen? De enda som har fört fram den tanken är SAF och andra företagsorganisationer.

Arbetsmarknadsministern PER AHLMARK:

Herr talman! Regeringens målsättning är att förelägga riksdagen en proposition för behandling under höstriksdagen.

Lars Ulander säger att det har varit kritik enbart från arbetsgivarsidan. Jag antar att han då räknar in Landstingsförbundet och Kommunförbundet i arbetsgivarsidan, inkl. sina egna partivänner i Landstingsförbundets och Kommunförbundets styrelser.

Landstingsförbundet anför att förslaget är i "mindre grad anpassat till de krav som ställs på landstingskommunal verksamhet" och att det är "på några punkter knapphändigt och oklart". Vidare: "Styrelsen förutsätter att förslaget inte utan vidare bearbetning läggs till grund för lagstiftning ---."

Kommunförbundet anför bl. a.:

"Den lagstiftningsmetod som kommittén har valt är behäftad med sådana brister beträffande precision och klarhet att lagen inte ger den ledning vid en kommunal planering som en lag av denna omfattning måste ge."

Bakom dessa yttranden står också tunga socialdemokratiska kommunalpolitiker – Olov Lekberg, Kurt Ward, Inge Hörlén, Sven Hulterström, Sven Köhler och många andra. De har alltså riktat allvarlig kritik mot lagförslaget.

Om vi skulle ha lagt en proposition för behandling under vårriksdagen, hade vi tvingats att vara klara med en lagrådsremiss i dag eller för någon vecka sedan. Tre–fyra veckor hade vi haft på oss efter det att remisstiden gått ut för att överarbeta de mängder av synpunkter som kommit in i remissvaren och sedan klara av en lagrådsremiss och en proposition under vårriksdagen.

Vi kommer att ta kontakt med arbetsmarknadens parter för att diskutera det vidare lagstiftningsarbetet. Vi tänker inte forcera fram en produkt på några få veckor, utan vi vill att det förslag som läggs på riksdagens bord skall vara genomtänkt.

LARS ULANDER (s):

Herr talman! Jag uppfattar Per Ahlmark på det sättet att en proposition *skall* läggas på kammarens bord i höst i den här frågan. Om ordet *kan* innebär någon glidning skulle jag vilja att Per Ahlmark preciserade detta.

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om förslag till
riksdagen rörande
facklig verksamhet
på arbetsplatsen*

*Om förslag till
riksdagen rörande
facklig verksamhet
på arbetsplatsen*

På frågan om vilka som har yttrat sig för att detta snart skall genomföras vill jag säga att både LO och TCO har kommit med mycket grundliga yttranden; de har gått igenom frågan punkt för punkt och ställt sig bakom den nya arbetsrättskommitténs förslag.

Visst är Landstingsförbundet och Kommunförbundet arbetsgivarorganisationer – de är ju arbetstagarnas motparter på den kommunala och den landstingskommunala sidan! Att man där kan ha de här synpunkterna må vara hänt, men för mig framstår ändock löntagarorganisationernas krav, och även kravet på ett snabbt genomförande, såsom det väsentliga.

Jag skulle fortfarande vilja veta om ordet "kan" här bör likställas med ordet "skall".

Arbetsmarknadsministern PER AHLMARK:

Herr talman! Jag har ju redan gett Lars Ulander ett klart besked: det är regeringens målsättning att lägga en proposition på riksdagens bord för behandling under höstriksdagen.

Nu säger Lars Ulander: Ja, se Landstingsförbundet och Kommunförbundet skall man inte bry sig så mycket om, för de är "motparter"! Därmed för han ju åt sidan en rad av sina egna ledande partikamrater!

Men okej. Man kan ju se på vad de juridiska instanserna yttrat. Hovrätten för Övre Norrland är mycket kritisk till flera opreciserade och oklara uttryck i den föreslagna lagtexten. Kammarrätten i Sundsvall pekar på att utrymmet för skilda tolkningar är betydande. Försvarets civilförvaltning, televerket, riksrevisionsverket, statens avtalsverk, statens förhandlingsråd, ordförandena i arbetsdomstolen – alla har de en rad olika synpunkter från juridisk och lagteknisk synpunkt, som man inte bara kan nonchalera.

Tänk, om man bara skulle säga: Vi struntar i det! Därmed skulle man då också ha sagt att vi struntar i remissopinionen och att vi struntar i om vi lägger fram en produkt som är genomtänkt eller inte.

LARS ULANDER (s):

Herr talman! Jag skulle vilja fråga Per Ahlmark vilken utredning som inte när den granskats av remissinstanser har fått kritik. Det finns naturligtvis inte någon utredning över huvud taget, som inte har blivit utsatt för kritisk behandling.

Detta är ju en fråga om vad man har i botten, vilken vilja man har och vad man har för intresse av ett genomförande av en utrednings förslag. Jag hävdar bestämt att om den viljan hade funnits inom regeringen skulle regeringen mycket väl ha kunnat klara av att komma med en proposition redan under vårriksdagen.

Sedan säger också Per Ahlmark att det är regeringens målsättning, men vad ligger i detta? Skall det komma ett *genomförande* av målsättningen, eller är det bara en målsättning, så att man enbart om det blir politiskt möjligt för regeringen avser att få igenom ett förslag i de här frågorna?

*Om förslag till
riksdagen rörande
facklig verksamhet
på arbetsplatsen*

Arbetsmarknadsministern PER AHLMARK:

Herr talman! Regeringens målsättning är att förelägga riksdagen en proposition för behandling under höstriksdagen. Det är alltså regeringens avsikt att göra det. Jag kan inte vara klarare än så.

Men om Lars Ulander menar att det är bristande vilja från vår sida, undrar jag: Vad är då en remissomgång till för? När det är 350 sidor som nästan 50 remissinstanser samt mängder av människor i olika organisationer och institutioner har yttrat sig om och kommit med synpunkter på – positiva och negativa – skall man då bara säga att man struntar i allt detta?

Vi lägger i stället fram en lagrådsremiss och sedan en proposition, där vi tar hänsyn till remissinstanserna. Och när regeringen dessutom avser att i det vidare arbetet på lagstiftningsprodukten ta kontakt med arbetsmarknadens parter, skulle vi då strunta i det också? Skulle vi ha forcerat fram propositionen på tre–fyra veckor? – Jag tycker att det skulle ha varit mindre ansvarsfullt, och därför har vi inte gjort det.

LARS ULANDER (s):

Herr talman! Kontakten med arbetsmarknadens parter är ju redan tagen. Vi har remisserna från LO, TCO och SAF, och vi vet vad de vill. SAF säger blankt nej till detta. Vad mer vill man veta från det hållet? LO och TCO säger att man vill ha detta genomfört enligt kommitténs förslag. Vad vill man veta mer från det hållet?

Den här typen av åtgärder kan man naturligtvis använda om man vill skjuta frågan på framtiden. Men jag begriper inte hur en arbetsmarknadsminister skall kunna få fram mer precisa uppfattningar från arbetsmarknadens parter än vad man har fått fram i remissomgången.

Arbetsmarknadsministern PER AHLMARK:

Herr talman! Ett antal remissinstanser – jag har nämnt några – har framför allt från juridisk utgångspunkt satt frågetecknen i kanten och uttalat klar kritik beträffande delar av det här lagförslaget. Då är det väl naturligt för regeringen att, innan man lägger fram en lagrådsremiss och proposition, ta kontakt med arbetsmarknadens parter för att resonera om sådana problem. Jag betraktar inte kontakter med arbetsmarknadens parter som ett sätt att förhålla frågan utan som ett sätt att vidga förståelsen för varandras synpunkter och fördjupa värdegemenskapen i det svenska samhället.

LARS ULANDER (s):

Herr talman! Jag måste ytterligare en gång framhålla att LO och TCO har sagt att man vill ha detta genomfört i enlighet med kommitténs förslag. Det finns juridisk expertis hos båda dessa organisationer. SAF, som likaså har juridisk expertis i sin organisation, har sagt blankt nej.

Varför har det blivit på detta sätt? Jo, helt enkelt därför att man har olika intressen. Det finns nämligen anhängare av den filosofin att så fort någonting gynnar arbetarparten måste det missgynna arbetsgivarparten. Därför är naturligtvis SAF:s inställning begriplig. Men regeringens inställning är inte

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om ökat antal
parkeringsplatser
för handikappades
fordon*

begriplig, om man vill lägga fram en proposition under våren – för det är helt möjligt eftersom detta inte är någon stor sak i och för sig. Regeringen måste ju ha vetat om att detta varit på gång och förberett en massa jobb.

Som jag sade i mitt första inlägg uppfattar jag det så att man använder de här argumenten därför att man via dem kan slippa ta fighten i regeringen nu under våren. Man skjuter även på den frågan.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 4 Om ökat antal parkeringsplatser för handikappades fordon

Kommunikationsministern BO TURESSON erhöll ordet för att besvara *Tommy Franzéns* (vpk) den 3 februari anmälda fråga, 1977/78:279, och anförde:

Herr talman! Tommy Franzén har – mot bakgrund av en dom av Stockholms tingsrätt om tillämpningen av den s. k. flyttningslagen – frågat mig dels om regeringen ämnar vidta åtgärder för att garantera parkeringsplatser för handikappade, dels hur detta problem skall lösas.

Parkeringsplatser kan genom lokala trafikföreskrifter reserveras för t. ex. rörelsehindrade. Sådana föreskrifter meddelas f. n. av trafiknämnderna. Regeringen har emellertid i proposition 1977/78:81 om vissa kommunala trafik- och trafiksäkerhetsfrågor m. m. föreslagit att trafiknämndernas uppgifter i detta avseende skall föras över till kommunerna. Det bör enligt min mening ankomma på lokala myndigheter att ta ställning till behovet av föreskrifter.

Den dom som Tommy Franzén syftar på kommer enligt uppgift att överklagas. Jag vill emellertid erinra om att den rör frågan om flyttning från en parkeringsplats reserverad för lastbilar. Enligt min mening bör man därför inte dra så vittgående slutsatser som Tommy Franzén har gjort om domens betydelse för andra fall.

Jag vill också erinra om att rörelsehindrade har möjlighet att få dispens från parkeringsföreskrifter. Sådana dispenser – som enligt regeringens beslut den 28 oktober 1976 efter den 1 januari 1977 gäller i hela landet – kan medges av trafiknämnden.

Slutligen kan nämnas att regeringen i den nyss nämnda propositionen har föreslagit ett förtydligande tillägg i lagen (1957:259) om rätt för kommun att uttaga avgift för vissa upplåtelse å allmän plats, m. m. Genom tillägget klarläggs att kommunen har möjlighet att befria rörelsehindrade från skyldighet att betala avgift på avgiftsbelagd parkeringsplats.

TOMMY FRANZÉN (vpk):

Herr talman! Att jag ställde frågan om vad regeringen avser att göra för att garantera de handikappade parkeringsplatser har främst två orsaker.

Vi upplever i storstäderna – och då främst i Stockholm – att trafikproblemen ständigt ökar. Kollektivtrafiken försämras ständigt, och därigenom

ökar privatbilismen. Denna ökade privatbilism orsakar förutom miljöförstöring också stora parkeringsproblem.

För att i viss utsträckning råda bot på parkeringsproblemen och därigenom trafikfarliga situationer har Stockholms kommun låtit forsla bort fordon från parkeringsplatser, reserverade för handikappade eller för yrkestrafik, men också från rent trafikfarliga platser. Domen i Stockholms tingsrätt har upphävt kommunernas möjligheter att hålla de reserverade platserna fria till dem som de är reserverade för.

För att de handikappade skall kunna delta i arbetslivet och i kulturlivet fordras att de som har speciella fordon också garanteras parkeringsmöjligheter. De möjligheterna har påtagligt försämrats efter tingsrättens utslag. Lagen räcker inte till eller i vart fall inte den tolkning som rätten gjort.

Det finns i Stockholms innerstad ungefär 145 parkeringsplatser reserverade för handikappade. Detta är alldeles för litet, även om dessa parkeringsplatser endast används av dem som de är avsedda för. Efter rättsutslaget används dessa platser i än högre grad av andra bilister än handikappade. De handikappade kommer inte åt sina platser. Många tvingas nu att avstå från att delta i arbetslivet, att låta bli att gå på teater och i affärer eller att delta i andra aktiviteter bara för att kommunen inte längre får forsla bort de bilar som parkerats "fel".

Om en handikappad ändå anser sig vilja delta i det normala livet – och det måste han väl få – kan han tvingas att själv felparkera och därigenom få sin bil bortforslad på grund av att den parkerats på ett trafikfarligt sätt, exempelvis nära ett övergångsställe, en gatukorsning e. d. Alternativet är alltså inte på något sätt tilltalande eller acceptabelt.

Det är utifrån dessa problem för de handikappade och även för yrkesförarna som jag ställt frågan till kommunikationsministern. Men jag har gjort det även av en annan orsak, nämligen det inhopp som kommunikationsministern gjorde i pressdebatten och kallade kommunens bortforsling av bilar för hetsjakt på privatbilismen. Var det så att mäktiga kapitalintressen, som bilindustrin, eller vissa Östermalmsinvånare var hotade? Kommunikationsministern försvarade privatbilismens utbredning och försvarade därigenom också nedrustningen av kollektivtrafiken. Det är en allvarlig inställning som landets kollektivtrafikminister har gett uttryck för.

Svaret från kommunikationsministern är alltså ja. Yrkeschaufförer och handikappade kommer inte att få någon som helst hjälp från regeringen för att deras speciella parkeringsplatser skall kunna hållas rena från obehörigt parkerande.

Kommunikationsministern BO TURESSON:

Herr talman! Mycket, det mesta kanske, av det som Tommy Franzén sade i sin replik var fel och ovederhäftigt. Därför skulle jag kanske inte bry mig om att bemöta det. Jag vill dock påpeka ett par saker.

Först och främst avsåg tingsrättens utslag inte P-platser för handikappade utan en P-plats reserverad för lastbilar. Därför är det, som jag sade i mitt svar, nog så att Tommy Franzén har dragit för vittgående slutsatser för andra fall än

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om ökat antal
parkeringsplatser
för handikappades
fordon*

*Om ökat antal
parkeringsplatser
för handikappades
fordon*

det som avsågs i det aktuella rättsfallet.

Tommy Franzén säger nu att antalet P-platser för rörelsehindrade i Stockholm är för litet. Det vill jag inte bestrida eller ha någon bestämd åsikt om. Men är det så ligger det på kommunens eget ansvar att reservera fler parkeringsplatser för rörelsehindrade. Det är en sak som det finns möjlighet till enligt de ändringar i lagen som den nuvarande regeringen har vidtagit och som jag nämnde i mitt svar.

TOMMY FRANZÉN (vpk):

Herr talman! Jag är inte lika övertygad som kommunikationsministern om att jag har dragit för vittgående slutsatser. Det har nämligen sagts här beträffande domstolsutslaget att bortforsling endast får ske från platser där parkering är rent trafikfarlig. Parkeringsplatserna för handikappade ligger inte i de trafikfarliga områdena.

Jag är på det klara med att antalet platser för handikappade i Stockholms kommun är för litet. Därför har vänsterpartiet kommunisterna vid flera tillfällen krävt en avsevärd ökning av parkeringsplatser reserverade för handikappade. Men någon ökning har inte kommit till stånd. Oavsett detta måste det vara av intresse att de handikappreserverade platserna hålls rena från dem som inte har där att göra. De handikappade har problem ändå att ta sig till olika aktiviteter – arbete, kultur osv. – utan att dessutom behöva parkera långt därifrån.

Jag kan ge ett exempel: En kvinna som är handikappad och som har sitt arbete i centrala staden har fått ytterligare svårigheter att sköta sitt jobb efter tingsrättens utslag. När hon kommer på morgonen och skall parkera på någon av de båda reserverade platserna är de oftast upptagna. Hon har vid flera tillfällen tvingats köra hem igen och ringa till jobbet och förklara att hon inte kan komma.

Är det så kommunikationsministern vill ha det? Jag kan definitivt inte acceptera att det skall vara på det viset. Kommunikationsministerns svar ger inget som helst stöd för att regeringen vill ändra på den här oordningen.

Kommunikationsministern BO TURESSON:

Herr talman! Gällande föreskrifter innebär att regeringen inte behöver, vare sig genom egna beslut eller genom förslag till riksdagen, ändra på vad Tommy Franzén kallar oordning. Gällande regler ger möjlighet för kommunerna att sköta parkeringsproblemen på ett tillfredsställande sätt, om kommunerna vill.

Med anledning av ett öppet brev från trafikborgarrådet i Stockholm har jag förklarat att jag anser att sådan parkering som sker i kollektivfil, på trafikfarligt sätt – utanför kollektivfil – eller på P-plats för rörelsehindrade är sådana fall av parkering där kommunen enligt bortforslingslagen äger rätt att flytta på fordonet. Det har jag skrivit. Det är min bestämda åsikt. Den står jag för, och jag vet att hela regeringen står bakom mig i det fallet.

TOMMY FRANZÉN (vpk):

Herr talman! Det som kommunikationsministern senast sade var glädjande, nämligen att kommunikationsministern till gatuborgarrådet i Stockholm har gett uttryck för denna synpunkt. Jag tror emellertid inte att det är så säkert att de som skall döma enligt lagen har det synsättet. Men är det så att kommunikationsministern anser att den lag som nu finns har använts felaktigt av Stockholms tingsrätt måste det naturligt till en ändring i lagstiftningen som talar om att det här är ett felaktigt beslut. Det får väl ändå inte vara någon större skillnad om det gäller en lastbilsparkering, där en lastbilschaufför kan ställa ifrån sig bilen för att ta matrast, eller om det gäller en parkeringsplats för handikappade. Dessa parkeringsplatser ligger f. ö. inte på några trafikfarliga sträckor.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 5 Om SJ:s busslinjetrafik

Kommunikationsministern BO TURESSON erhöll ordet för att besvara *Martin Segerstedts* (s) den 9 februari anmälda fråga, 1977/78:287, och anförde:

Herr talman! *Martin Segerstedt* har frågat mig om SJ:s planerade ändringar av busstrafiken står i överensstämmelse med regeringens beslut den 15 december 1977 med vissa föreskrifter rörande SJ:s regionala busslinjetrafik.

Det aktuella regeringsbeslutet innebär i korthet att SJ under trafikåret 1978/79 skall bedriva regional busstrafik i samma omfattning som innevarande år. Regeringen kan i undantagsfall medge avvikelse från skyldighet att bedriva trafik.

Vad som är regional busstrafik avgörs enligt gällande bestämmelser av bussbidragsnämnden efter förslag av länsstyrelserna. Nämnden utgår då från bl. a. kontaktbehov och alternativa rese möjligheter. Bussbidragsnämnden har ännu inte fattat något beslut för trafikåret 1978/79.

MARTIN SEGERSTEDT (s):

Herr talman! Jag tackar kommunikationsministern för svaret.

Den här frågan gäller den svåra gränsdragningen mellan den interregionala, den regionala och den lokala trafiken.

Den interregionala trafiken har nu förstärkts av ett ökat resandeunderlag. Man kan då gå över från busstrafik till spårbunden trafik. SJ har nu framlagt förslag till förändringar på många linjer i landet vilka avses träda i kraft vid tidtabellsskiftet i maj månad.

Skall vi få en verkligt attraktiv kollektivtrafik gäller det att se till att vi får en godtagbar service för dem som bor mellan de större stationerna.

Det svar jag fick av kommunikationsministern förvånade mig något. Här har pågått en planering. I går skulle kommunernas anslagsäskanden om

*Om planerad ned-
läggning av vissa
järnvägsstationer*

statsbidrag för den lokala trafiken vara inne; de här olika trafikdelarna hör ju ihop. Skall jag tyda kommunikationsministerns svar på det sättet att den trafik som nu bedrivs skall bedrivas och att de aviserade förändringarna, som är av mycket ingripande art – åtminstone för den del av landet där jag bor – inte kommer att genomföras?

Kommunikationsministern BO TURESSON:

Herr talman! Det var kanske att dra litet för långtgående slutsatser av vad jag sade. Men sista ordet i denna fråga är ännu inte sagt, eftersom bussbidragsnämnden inte fattat något beslut.

Den förändring som föreslås mellan trafiken i dag och den planerade trafiken är att fyra dubbelturer med buss som stannar vid alla stationer skulle bytas ut mot två tågpar som bara stannar i Fränsta, Stöde, Sundsvall och Ånge. Förbindelserna mellan Ånge och Sundsvall blir därigenom bättre, eftersom tåget går snabbare än bussarna; man får alltså förkortad restid. Den busstur som går mellan Ånge och Sundsvall stannar emellertid överallt där folk vill stiga på. Den tar en halv timme längre tid än tåget på hela sträckan. Men något ställningstagande från bussbidragsnämnden föreligger ju som sagt ännu inte.

I en proposition, som kommer att föreläggas riksdagen om någon vecka, om ett förstärkt bussbidragssystem och gemensamt huvudmannaskap för kollektivtrafiken kommer jag att föreslå att gränserna i bidragshänseende mellan lokal och regional trafik skall tas bort. Därigenom får man större möjligheter att på ett rationellt sätt lösa de problem som uppstår i detta fall.

MARTIN SEGERSTEDT (s):

Herr talman! Jag tackar för det senaste glädjande beskedet. Vi vill ju alla ha en genomgående, snabb regional trafik med tåg, och det är nu att hoppas att vi också kan få enbusstrafik som ger den service som befolkningen i den tämligen tätbefolkade ådalen behöver.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 6 Om planerad nedläggning av vissa järnvägsstationer

Kommunikationsministern BO TURESSON erhöll ordet för att besvara *Karl Erik Olssons* (c) den 9 februari anmälda fråga, 1977/78:288, och anförde:

Herr talman! Den 26 januari i år beslöt regeringen att SJ skall iaktta återhållsamhet när det gäller att minska antalet personförande tåg så att inte regionalpolitiska strävanden motverkas eller trafikförsörjningen påtagligt försämrats för skolelever och andra trafikanter. Karl Erik Olsson, som uppger att han erfarit att SJ trots detta kommer att stå fast vid sitt tidigare aviserade beslut att lägga ned vissa angivna stationer i Skåne, har frågat mig om jag

anser att SJ:s handlande står i god överensstämmelse med regeringens beslut.

Av regeringsbeslutet den 26 januari framgår att det föranletts av framställningar från länsstyrelser, kommuner m. fl. som motsatt sig SJ:s planer på tågindragningar, i första hand på det trafiksvaga bannätet. Enligt beslutet föreligger inte hinder mot sådana ändringar som är oundgängligen nödvändiga för en anpassning till den förbättring och systematisering av tidtabellerna på huvudlinjerna som SJ planerar.

När det gäller nedläggning av stationer tillämpas en särskild hanteringsordning som jag vid flera tillfällen redogjort för här i kammaren. F. n. bereder vi i departementet framställningar om ett 70-tal stationer, varav knappt hälften avser nedläggning av persontrafiken. Bland dessa återfinns de stationer i Skåne som Karl Erik Olsson berör i sin fråga.

KARL ERIK OLSSON (c):

Herr talman! Jag ber att få tacka kommunikationsministern för svaret på min fråga.

I onsdags morse förra veckan fick jag information om att SJ inte tänkte ändra sitt beslut att lägga ned stationerna Sösdala, Bjärnum och Vittsjö i Hässleholms kommun med anledning av regeringens beslut den 26 januari. Jag tog omedelbart kontakt med chefen för Malmö trafikdistrikt. Han bekräftade förhållandet och meddelade också att man tänkte fullfölja indragningen av stationerna Tjörnarps och Stehags, som ligger litet längre söderut på den linjen. Jag blev förvånad och ledsen över vad jag hörde. Ett par dagar tidigare hade jag nämligen samtalat med den lokala SJ-personalen som då, efter regeringens överläggningar med Lars Peterson och ställningstagande i frågan, hade känt sig lugnad.

Varje gång man gör en inskränkning i järnvägarnas service minskas vår handlingsfrihet när det gäller att satsa på järnvägar som en verklig stomme i en framtida kollektivtrafik. Miljöhänsyn och trafiksäkerhetsskäl liksom önskvärdheten av en mer energisparande trafik gör det nödvändigt att stimulera den rälsbundna trafiken. En decentralistisk politik som innebär utveckling även av mindre orter och av glesbygd kräver att dessa områden kommer i åtnjutande av en god kollektiv trafikstandard.

Den kollektiva trafiken måste utformas så, att den blir ett attraktivt alternativ till privatbilismen. Det är särskilt viktigt för de grupper som saknar bil eller av andra skäl är förhindrade att köra bil.

Sedan flera år tillbaka arbetar den trafikpolitiska utredningen med den framtida trafikpolitikens utformning. Utredningen bedöms avsluta sitt arbete i år, och det finns anledning att förmoda att regeringen därefter kommer att föreslå riksdagen att fatta beslut bl. a. om en kollektivtrafik som ligger i linje med regeringsförklaringen.

De argument för nedläggning som SJ anför är rätt allmänt formulerade. Låg resandefrekvens och dålig lönsamhet har naturligtvis ett samband med att det är få tåguppställningar och föga praktiska tider för de här tågen. Att det skulle föreligga tidtabellstekniska och tågföringsmässiga hinder för dessa uppehåll

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

Om planerad nedläggning av vissa järnvägsstationer

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om planerad ned-
läggning av vissa
järnvägsstationer*

förefaller orimligt.

Inom det trafiksystem som ur miljö- och resurssynpunkt har de största fördelarna måste problem och motgångar mötas med en offensiv politik och inte med nedläggningar. Resandefrekvensen kan ökas genom anpassning av tidtabeller och service till människornas behov.

Jag skulle vilja fråga kommunikationsministern om han anser att de här indragningarna är sådana ändringar – som han talar om i svaret – ”som är oundgängligen nödvändiga för en anpassning till den förbättring och systematisering av tidtabellerna på huvudlinjerna som SJ planerar”. Vi vet att SJ planerar entimmesstrafik exempelvis mellan Malmö och Stockholm, men så trångt är det väl ändå inte på spåren.

Kommunikationsministern BO TURESSON:

Herr talman! Det föreligger alltid svårigheter att förena fjärrtågtrafik med lokaltrafik på spår. Det blir särskilt markerat när man går in för s. k. styrda tidtabeller. För att använda Karl Erik Olssons egna ord vore det ”orimligt” om det inte skulle vara så. För att förklara detta skulle jag behöva en halvtimme, men jag skall försöka att göra det snabbt.

På linjen Stockholm–Malmö har systematiseringen av tidtabellerna för varje år kunnat sträckas allt längre söderut. Vi började med sträckan Stockholm–Mjölby, och den systematiserade tidtabellen omfattar sträckan Stockholm–Alvesta. Man har på denna sträcka entimmesstrafik i båda riktningarna enligt s. k. styrd tidtabell, dvs. tågen går varje timme på samma minut. SJ planerar att från den 28 maj sträcka ut denna tidtabell till Hässleholm och – så långt det är möjligt – även till Eslöv och Malmö. I princip kommer alltså Malmö att få en förbindelse i timmen på ett bestämt klockslag till och från Stockholm, ofta med direkttåg.

Detta är en utomordentligt uppskattad form av tågföring. Det visas bl. a. av att allmänheten i allt större utsträckning väljer att åka tåg. Den 20-procentiga ökningen av resandefrekvensen från 1972 till nu är ett bevis för det. Men det medför svårigheter i anpassningen till andra tåg, framför allt sådana lokaltåg som stannar på många stationer och går betydligt långsammare. Jag skulle kunna visa en bild över de linjer som strålar samman i Hässleholm, vilket på ett tydligt sätt visar detta samband, men tyvärr tillåter inte tiden det nu.

KARL ERIK OLSSON (c):

Herr talman! Jag har mycket svårt att tänka mig att det skulle vara så väldigt trångt. Jag vet att det varit diskussioner om detta även i Stockholm när man där började med lokaltrafiken på SJ:s spår. Det var då mycket svårt att förena fjärrtågen och lokaltågen. Men vore det då inte rimligt att öka kapaciteten med ytterligare ett spår på de mest trafikerade områdena, t. ex. i koncentrationsorternas närområde.

Kommunikationsministern BO TURESSON:

Herr talman! Det vill jag inte yttra mig om f. n. Det blir i så fall fråga om en investering av mycket stor omfattning, kanske inte enbart för byggande utan

även för inlösen av byggnader och sådant. Men jag kan försäkra Karl Erik Olsson om att vi prövar sådana här ärenden mycket noga just ur trafikförsörjningssynpunkt, och vi kommer att medverka till att allmänheten i de orter som berörs av indragningar som enligt SJ:s sakkunskap är ofrånkomliga av rent tidtabellstekniska skäl får en acceptabel trafikförsörjning.

KARL ERIK OLSSON (c):

Herr talman! Jag vägrar själv att acceptera att de här indragningarna skulle vara ofrånkomliga.

Jag vill avslutningsvis säga att jag innerligt hoppas att den prövning som regeringen gör kommer att leda till ett beslut som är likartat det som fattades förra året.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 7 Om direktiven för utredning rörande integrationen av handikappade elever i det allmänna skolväsendet

Statsrådet BRITT MOGÅRD erhöll ordet för att besvara *Sven-Gösta Signells* (s) den 1 februari anmälda fråga, 1977/78:273, och anförde:

Herr talman! Sven-Gösta Signell har frågat mig av vilken anledning jag avser att uppdra åt den aviserade kommittén för utredning rörande integrationen av handikappade elever i det allmänna skolväsendet "att överväga integrering av specialskola som även kan omfatta särskola i primärkommunala skolväsendet, med hänsyn till att motsvarande direktiv redan utfärdats för omsorgskommittén".

I de kommittédirektiv rörande viss omsorg om handikappade som regeringen meddelat den 11 augusti 1977 sägs beträffande huvudmannaskapet för särskolan följande: "Det är viktigt att kommittén har ett sammanhållet utredningsansvar för omsorgsfrågorna, innefattande särskoleverksamheten. Den bör i skolfrågor hålla fortlöpande kontakt med SSK-utredningen."

Den kommitté jag aviserade i budgetpropositionen skall inte behandla frågor rörande särskolan. Enligt 2 a § skollagen omfattar specialskolan undervisning av "barn som på grund av synskada eller dövhet eller hörsel- eller talskada icke kunna följa undervisningen i grundskolan". Särskolan ingår således inte i specialskolan.

Som jag anförde i budgetpropositionen avser jag att låta frågan om specialskolans framtida organisation och verksamhetsformer ingå i kommitténs arbetsuppgifter. Dessa uppgifter har tidigare åvilat SSK-utredningen och utgjorde skälet till den fortlöpande kontakt som omsorgskommittén enligt sina direktiv skulle hålla med SSK-utredningen i skolfrågor. Jag finner det naturligt att motsvarande samråd etableras mellan omsorgskommittén och den kommitté jag inom kort avser att föreslå regeringen att tillkalla.

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

Om direktiven för utredning rörande integrationen av handikappade elever i det allmänna skolväsendet

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om direktiven för
utredning rörande
integrationen av
handikappade
elever i det all-
männa skolvä-
sendet*

SVEN-GÖSTA SIGNELL (s):

Herr talman! Jag ber att till statsrådet Britt Mogård få framföra mitt tack för svaret.

Statsrådet säger i sitt svar att det inte skall ingå i den aviserade kommitténs utredningsuppgifter att se över särskolan. Jag tycker det är ett klarläggande.

Men statsrådet säger i budgetförslaget avseende utbildningsdepartementet: "Sedan början av 1960-talet har en ökad integration av handikappade barn i grundskolan ägt rum. Med handikappade elever avser jag här gravt rörelsehindrade elever samt elever som undervisas i specialskolan för synskadade, döva, hörsel- eller talskadade, vid den gymnasiala utbildningen för gravt hörselskadade eller i särskolan för psykiskt utvecklingsstörda."

Det citerade avsnittet inbjuder utan tvivel till att man frågar sig vad som är på gång. Omsorgskommitténs uppdrag sammanfaller ju i stora delar med den aviserade utredningens uppdrag – det framgår av min fråga. I motiveringen till det direkta förslaget i propositionen antyds också att det nya uppdraget även kommer att omfatta särskolan.

Nu har omsorgskommittén, som fick sina direktiv den 11 augusti 1977, arbetat en tid med frågor som berör integration av särskolan med utgångspunkt i vad socialministern säger i kommittédirektiven.

Inom regeringen lär ni ha ett organ för samråd mellan departementen. Men trots detta verkar ni ha svårigheter att hålla isär vissa arbetsuppgifter. Det är då fullt naturligt att man börjar bli orolig över vad ni håller på med. I svaret framförs också vissa synpunkter härvidlag.

Vi kan ju inte klara sysselsättningen i detta land bara genom att engagera allt fler människor i utredningsuppdrag. Om ni skall ha fler utredningar tycker jag det ändå vore rimligt att de slipper utreda frågor som redan är under utredning eller redan är utredda.

När det gäller huvudmannaskapet för och integrationen av specialskolor och särskolor vill jag framhålla att även utredningen om skolan, staten och kommunerna har behandlat dessa frågor i sitt betänkande SOU 1975:6. Vidare har man inom skolöverstyrelsen vid flera tillfällen haft grupper som behandlat integrations- och huvudmannaskapsfrågorna. Jag är övertygad om att de handikappade ungdomarna är föga betjänta av att man ytterligare fördröjer den totalintegrering som de handikappade ungdomarna är berättigade till.

Statsrådet BRITT MOGÅRD:

Herr talman! Avsikten med den aviserade utredningen är att klarlägga vilka krav som måste uppfyllas för att en integration skall kunna genomföras och att förhindra att integration sker utan att tillräckliga ekonomiska och personella resurser kan ställas till förfogande, för i så fall sker integreringen på den handikappade elevens bekostnad, inte till hans eller hennes förmån.

Hederligheten kräver att vi ibland kanske måste säga: Vi skulle vilja men vi har inte råd. Jag hyser också en förhoppning om att denna utredning skall kunna ge underlag för en successiv uppbyggnad av resurserna, så att

integration alltmer kan genomföras.

Jag anser inte att de skrivningar som Sven-Gösta Signell tog upp inbjuder till de tolkningar han gjorde. Men eftersom de tydligen går att missuppfatta är jag glad över att ha fått svara på denna fråga.

SVEN-GÖSTA SIGNELL (s):

Herr talman! Jag måste tyvärr hålla fast vid att missförstånd har uppkommit och att man på flera håll har känt oro över att det nu blir ytterligare en utredning.

Britt Mogård säger att hederligheten kräver ytterligare utredningar. Jag tror att hederligheten också kräver att vi, med den motivering som jag förut angav, snabbt måste få till stånd den totalintegrering som de handikappade ungdomarna är berättigade till.

Om det finns något av den positiva anda som statsrådet i budgetförslaget säger att ni är besjälade av för att få en fortsatt integrering av elevgrupper, så tror jag, fru statsråd, att ni redan har så mycket utredningsresultat såsom underlag att ni kan lägga fram förslag om ändringar av nuvarande förhållanden. Ni kan också som jag tidigare sade, bespara oss ytterligare en utredning. Men är ambitionen bara att fördröja en totalintegrering, då håller jag med Britt Mogård om att ni har valt ett lämpligt medel genom att tillsätta ytterligare en utredning.

Statsrådet BRITT MOGÅRD:

Herr talman! Jag har väldigt svårt att föreställa mig att det kan gagna de handikappades sak att man försöker misstänkliggöra mina avsikter. Förslaget till denna utredning har faktiskt inte runnit upp helt spontant i min hjärna utan har tillkommit just i kontakt med handikapporganisationer och specialister på integration av handikappade. Det har där visat sig finnas problem som behöver belysas. Det jag har skrivit i budgetpropositionen torde visa att mitt engagemang för de handikappade är mycket stort.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 8 Om planerad lokalisering till Sundsvall av vissa enheter inom skolöverstyrelsen

Statsrådet BRITT MOGÅRD erhöll ordet för att besvara *Martin Olssons* (c) den 8 februari anmälda fråga, 1977/78:283, och anförde:

Herr talman! Martin Olsson har frågat mig vilka åtgärder som övervägs med anledning av riksdagens beslut 1973 om omlokalisering av vissa enheter inom skolöverstyrelsen till Sundsvall.

Regeringen beslöt i november 1973 om uppskov med planeringen av omlokalisering av verksamheten med provkonstruktion och intagning till lärarutbildning till Sundsvall intill dess att pågående utredningsarbete och resultaten av detta givit klarare förutsättningar för planeringen.

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

Om planerad lokalisering till Sundsvall av vissa enheter inom skolöverstyrelsen

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om planerad lokaliser-
ing till Sundsvall av vissa enhe-
ter inom skolöverstyrelsen*

Bakgrunden till beslutet var att intagningssektionen enligt då gällande förutsättningar kunde antas bli överflyttad till den centrala högskolemyndigheten genom högskolereformen samt att utredningen om skolan, staten och kommunerna bl. a. hade till uppgift att se över skolöverstyrelsens organisation. Vid sin tillstyrkan av utlokaliseringsförslaget uttalade inrikesutskottet att det bör beaktas att den närmare organisationen av ifrågavarande verksamhet blir beroende av pågående utredningar.

Enligt vad jag har erfårit avser utredningen om skolan, staten och kommunerna att överlämna sitt slutbetänkande under senare delen av detta år. Först därefter finns det möjligheter att ånyo pröva frågan om verkets organisation och därmed en eventuell utflyttning av delar av överstyrelsens verksamhet.

Under detta anförande övertog talmannen ledningen av kammarens förhandlingar.

MARTIN OLSSON (c):

Herr talman! Jag vill tacka statsrådet Mogård för svaret på min fråga.

Frågan har jag ställt mot bakgrund av den ovisshet som synes råda huruvida riksdagsbeslutet från 1973 om omlokalisering av vissa delar av skolöverstyrelsen till Sundsvall kommer att genomföras. Främst från kommunens synpunkt är det ju av intresse att få kännedom om det.

Jag är väl medveten om att det vid beslutstillfället pågick en utredning om skolöverstyrelsens organisation och att den utredningen alltjämt pågår. Men just därför är det viktigt att man i detta utredningsarbete beaktar de strävanden som statsmakterna haft att omlokalisera delar av statlig verksamhet som bedömts kunna fungera tillfredsställande på andra orter än i Stockholmsområdet. Ett noggrant utredningsarbete föregick riksdagsbeslutet 1971 och 1973, och vad gäller de genomförda omlokaliseringarna synes erfarenheterna i varje fall i huvudsak vara goda – verksamheterna har fungerat tillfredsställande på de nya orterna.

Riksdagens beslut 1971 och 1973 om omlokalisering av verksamheter motsvarar drygt 10 000 tjänster och har givit värdefulla tillskott av arbetstillfällen och en mer differentierad arbetsmarknad i de mottagande orterna. Till Sundsvall, som är den enda mottagande orten i Västernorrlands län, har hittills verksamheter med ungefär 560 tjänster lokaliserats. På grund av länets och kommunens behov på både kort och lång sikt av en förbättrad arbetsmarknad vore det värdefullt om den omlokalisering av 50 tjänster i skolöverstyrelsen som riksdagen beslöt om hade kunnat genomföras.

Jag vill erinra om att regeringen strax före jul i proposition om försvarets fredsorganisation föreslagit att Lv 5 i Sundsvall skall läggas ner, vilket innebär bortfall av mer än 200 tjänster. Om riksdagen följer regeringens förslag på denna punkt måste staten på något sätt genom omlokalisering eller andra regionalpolitiska åtgärder kompensera kommunen och länet för det bortfallet. Men, herr talman, jag avser inte att här ta upp en regionalpolitisk debatt, utan jag vill bara notera att SSK-utredningen varken i direktiv eller i

tilläggsdirektiv synes ha fått till uppgift att pröva frågan om skolöverstyrelsen bör organiseras så att vissa enheter med fördel kan lokaliseras utanför Stockholmsområdet.

Min fråga gällde vilka åtgärder som har övervägts med anledning av riksdagens beslut. Svaret är väl att inga speciella åtgärder har övervägts. Min förhoppning hade närmast varit att utredningen på något sätt hade påverkats att inrikta sitt arbete så att man lättare skulle kunna få en organisation som möjliggör utlokalisering av vissa enheter. Det är nu min förhoppning att vi kan återkomma till den frågan när utredningen framlagt sitt betänkande.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 9 Om tjänstledighet i vissa fall för föreningsledare

Statsrådet BRITT MOGÅRD erhöll ordet för att besvara *Torsten Karlssons* (s) den 9 februari anmälda fråga, 1977/78:289, och anförde:

Herr talman! Torsten Karlsson har mot bakgrund av att inget förslag har offentliggjorts om att ge föreningsledare rätt till tjänstledighet för medverkan i skolan och i allmän fritidsverksamhet frågat mig av vilka skäl arbetet med detta har fördröjts.

Ett förslag från departementet skall publiceras inom kort.

TORSTEN KARLSSON (s):

Herr talman! Jag ber att få tacka statsrådet Britt Mogård för svaret. Jag vet inte om jag kan betrakta svaret som positivt; det får jag återkomma till senare.

Anledningen till att jag tagit upp frågan om lagstadgad rätt till ledighet för de föreningsledare som medverkar i skolans allmänna fritidsverksamhet är att jag från flera håll mött klagomål över problemen med ledighet från arbetet i sådana här sammanhang. Detta utgör ett hinder för vederbörandes medverkan under skoldagen. Det har från flera håll i de skolor som bedriver denna verksamhet omvittnats att föreningsfolket har svårigheter att få ledigt från arbetet.

Britt Mogård har tidigare i kammaren uttalat att hon hoppas att ledighet från de medverkandes arbete inte skulle skapa några problem och att en lagstiftning endast i undantagsfall skulle behöva åberopas. Men erfarenheterna visar att sådana problem är mycket vanliga. Jag måste betona att ledigheten från ordinarie arbete och ersättningen till de medverkande tycks vara verksamhetens största problem vid starten av SIA-reformen. De vuxna behövs i skolan, och det är just föreningar som skall anordna denna medverkan, så att eleverna får kontakt med den berikande föreningsverksamheten.

Att frågan inte kunde lösas i anslutning till att SIA-reformen antogs 1976 berodde på att riksdagen vid det tillfället ännu inte fattat beslutet om medbestämmandelagen. Men det har nu gått så lång tid att regeringen borde

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om tjänstledighet
i vissa fall för föreningsledare*

Torsdagen den
16 februari 1978

*Om tjänstledighet
i vissa fall för för-
eningsledare*

ha kunnat komma med förslag och ge riksdagen möjlighet att besluta i tid före läsåret 1977/78.

Jag var alltså tveksam till om detta förslag verkligen är positivt. Det grundar jag på att för tre månader sedan avtog riksdagen en motion, 1976/77:489, som väckts av ledamöterna Lena Hjelm-Wallén och Åke Green, med motiveringen att man från utbildningsdepartementet inhämtat att frågan utretts och att en PM med förslag till lagstiftning skulle komma inom kort. Det är egentligen samma svar som Britt Mogård ger här i dag. Därför hoppas jag verkligen att detta förslag kommer och är positivt, så att problemet verkligen skall kunna lösas.

I en skriftserie från föregående år meddelar man alltså att denna fråga tagits upp. Det är i och för sig ganska anmärkningsvärt att man behandlar frågorna på det sättet.

Statsrådet BRITT MOGÅRD:

Herr talman! Många av de förslag som fanns med i SIA-propositionen var inte så genomarbetade att de utan vidare kunde sättas i verket. Tvärtom har t. ex. frågan om den s. k. bestyrelsen och frågan om ledighet för föreningsledare fordrat ett omfattande och tidsödande förberedelsearbete med hänsynstagande till åtgärder på olika områden innan konkreta förslag kan läggas fram.

Jag kan nu bara konstatera, gärna med beklagande, att förslag av den här arten måste ta sin tid att genomföra. Jag vill nog också hävda att vi inte har förhalat ärendet.

Jag håller gärna med Torsten Karlsson om att den här frågan snarast måste få sin lösning på ett eller annat sätt. Men jag vidhåller också min förhoppning – naturligtvis medveten om att den kan komma på skam – att arbetsgivare och arbetstagare frivilligt skall kunna komma överens om att arbetstagare skall få medverka i skolan. Jag hoppas nämligen att det skall växa fram en insikt om att skolverksamheten inte bara är skolans ansvar utan allas ansvar.

Slutligen vill jag crinra om att SIA-reformen ännu inte har trätt i kraft. Den träder i kraft först den 1 juli 1978.

TORSTEN KARLSSON (s):

Herr talman! Jag vill ändå betona att man i olika kommuner arbetar med dessa frågor och att skolledningarna där har omfattande kontakter med föreningslivet. Och då möter man just problemen med möjligheten till ledighet och – kanske framför allt – frågan om ersättningen, som jag inte har tagit upp i min fråga. Det är just de problemen som fritidsverksamheten främst har att brottas med. Därför hoppas man allmänt att det skall läggas fram ett förslag och att vi får möjligheter att behandla det och nå resultat som blir till gagn för den allmänna fritidsverksamheten.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 10 Om offentliggörande av utredningsbetänkandet Skolplanering och skolstorlek

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

Statsrådet BRITT MOGÅRD erhöll ordet för att besvara *Hans Jönssons* (s) den 9 februari anmälda fråga, 1977/78:293, och anförde:

Herr talman! Hans Jönsson har frågat mig varför betänkandet Skolplanering och skolstorlek inte offentliggjorts.

SIA beslöt vid sammanträde den 12 februari 1975 bl. a. att utredningen skulle låta kartlägga och analysera vissa frågor rörande skolplanering och skolbyggande med särskild hänsyn tagen till frågor rörande skolbyggnadsplanering. Det uppdrogs samtidigt åt en expert i utredningen att utföra detta arbete.

Denne expert kallades i januari 1977 som sakkunnig till utbildningsdepartementet. Arbetet kunde på grund härav ej slutföras i sin helhet under våren 1977.

Det grundläggande basmaterialet i form av faktaredovisningar och bedömningsunderlag förelåg dock vid denna tidpunkt i korrektur med titeln Skolplanering och skolstorlek. SIA-utredningen fann det uppenbart att den genomförda kartläggningen redan i befintligt skick kunde vara av stort värde för statsmakterna och bedömde det angeläget att det föreliggande materialet snarast ställdes till regeringens förfogande. Den 30 juni 1977 överlämnade SIA därför, i samråd med utredningsmannen, korrektorexemplaret av Skolplanering och skolstorlek till mig, och med detta ansåg utredningen om skolans inre arbete sitt uppdrag slutfört.

Åt den sakkunnige uppdrogs att före tryckning i mån av behov aktualisera faktaredovisningar i materialet. Detta arbete är nu avslutat, och betänkandet Skolplanering och skolstorlek kommer under nästkommande vecka att publiceras i SOU-serien.

HANS JÖNSSON (s):

Herr talman! Jag vill tacka statsrådet Mogård för svaret på min fråga. Jag hade dock hoppats på ett mera klarläggande svar.

En av orsakerna till min fråga om SIA-utredningens betänkande har varit det nuvarande läget på skolbyggnadsinvesteringarnas område. Regeringens handlande med trånga ramar, innehållen ram och sedan extra ramar av arbetsmarknadspolitiska skäl har försatt vissa kommuner i en mycket svår planeringssituation. Vissa län med byggarbetslöshet har dessutom inte fått något med av de pengar som anslagits av arbetsmarknadspolitiska skäl. Detta gäller bl. a. för Malmöhus län.

Beslutet om de alltför snäva ramarna medför stora svårigheter för många kommuner. Skolarbetet får bedrivas under mycket sämre villkor. Det är bra att regeringen nu, sedan vi uppmärksammade denna fråga i en motion av socialdemokraterna i utbildningsutskottet, har beslutat att materialet från SIA-utredningen skall offentliggöras, men jag vill ändå fråga: Av vilka skäl har just detta betänkande hemlighållits i över sju månader?

Om offentliggörande av utredningsbetänkandet Skolplanering och skolstorlek

Om offentliggörande av utredningsbetänkandet Skolplanering och skolstorlek

Dessutom vill jag fråga: Är det material som SIA-utredningen överlämnade exakt detsamma som det som nu kommer att publiceras?

Statsrådet BRITT MOGÅRD:

Herr talman! Om Hans Jönsson ville föregripa riksdagsbehandlingen av investeringsramen för skolbyggnader, skulle frågan kanske hellre ha gällt detta. Jag har ju svarat på varför det här betänkandet inte har publicerats tidigare. Det beror alltså på att den expert som arbetade med saken fick andra arbetsuppgifter vid sidan om. Betänkandet kommer nu att publiceras, och faktaredovisningarna har aktualiserats.

Det som överlämnats av SIA kommer alltså att publiceras som ett betänkande från SIA, men det kommer också att redovisas att siffer- och tabellmaterial har aktualiserats.

HANS JÖNSSON (s):

Herr talman! Det är möjligt att man inom regeringen har behov av att överarbeta det material som utredningen överlämnat. Men det material som SIA-utredningen lämnade måste väl ändå finnas och kunna dokumenteras. Jag konstaterar att detta ärende i hög grad dragit ut på tiden, men vi börjar ju bli vana vid att den nuvarande regeringen tar god tid på sig när det gäller att fatta beslut.

Det tog två och ett halvt år för SIA-utredningen att få fram detta material. Vid halvårsskiftet 1977 överlämnade utredningen materialet. Regeringen väljer dock att låta överarbeta materialet, och tiden bara går. Först när vi socialdemokrater den 20 januari 1978 kritiserade denna handläggning i en motion beslutade regeringen att offentliggöra utredningen.

Detta visar ingen större känsla för behovet av det här underlagsmaterialet.

Statsrådet BRITT MOGÅRD:

Herr talman! Vi i regeringen är vana vid – och det här börjar bli ganska komiskt – att oavsett vilken fråga som tas upp få höra att regeringen lider av beslutsångest.

Jag skall nu be att få tala om för herr Hans Jönsson att i detta fall har vi icke drabbats av beslutsångest. Det behov vi haft att aktualisera materialet skulle också ha drabbat en socialdemokratisk regering. Det är nämligen så att tiden går och det händer saker och ting. Det blir nya bestämmelser m. m., vilket gör att man måste se över ett material omedelbart före tryckning.

Om herr Hans Jönsson tror att en socialdemokratisk motion i januari resulterar i ett tjockt betänkande i februari, kan jag inte säga annat än att jag är förvånad.

HANS JÖNSSON (s):

Herr talman! Jag är överens med statsrådet om en sak, nämligen att tiden verkligen har gått när det gäller den här frågan.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 11 Om arbetet i utbildningsdepartementets "barnkulturgrupp"

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

Utbildningsministern JAN-ERIK WIKSTRÖM erhöll ordet för att besvara Ylva Annerstedts (fp) den 9 februari anmälda fråga, 1977/78:286, och anförde:

Herr talman! Ylva Annerstedt har frågat mig vad jag tänker göra för att skynda på arbetet i den barnkulturgrupp som sedan oktober 1974 är knuten till utbildningsdepartementet.

Gruppen håller just nu på med att slutjustera manuskriptet till sin rapport, och den räknar med att rapporten skall kunna publiceras under maj månad. Därefter kommer rapporten att sändas ut på remiss. Vi kan alltså se fram emot att mycket snart få underlagsmaterial för en diskussion om barnkulturfrågorna, som jag liksom frågeställaren anser tillhöra de viktigaste på kulturområdet.

YLVA ANNERSTEDT (fp):

Herr talman! Jag tackar utbildningsministern för svaret och är glad att det nu äntligen skall komma något resultat från barnkulturgruppen.

Ofta kommer barnens behov på mellanhand i olika samhällsplaneringsfrågor, och jag var rädd att så skulle bli fallet också när det gäller att förbättra kulturutbudet för barn.

I många andra länder har man den inställningen att barnkultur bör ha högsta prioritet, inte minst vad gäller kvalitet. I Sverige däremot har barnkulturen hamnat på undantag. Utbudet är begränsat. Det ger låg status att skriva och spela teater för barn liksom att skriva och recensera barnböcker – med ett par lysande undantag, som dock endast bekräftar regeln.

Bara genom att visa ett seriöst intresse för barnkulturen kan vi ändra på detta. Att visa ett seriöst intresse är att analysera situationen och ge förslag till åtgärder – inte att tuga år efter år, som barnkulturgruppen gjort. Den tillsattes ju redan 1974 och borde rimligen ha kunnat presentera resultat av sitt arbete långt tidigare.

Det finns ytterligare en aspekt på begreppet barnkultur, nämligen att den är det mest effektiva sättet att nå nya kulturovana grupper och på så vis bygga upp ett kulturintresse och en kulturkonsumtion som står sig också i vuxen ålder. Det är dessutom en väg att få med invandrabarnen i gemenskapen. Man kan vara tillsammans och dela en upplevelse utan att språket behöver vara en barriär.

Det finns alltså all anledning att behandla barnkulturen med största uppmärksamhet, och jag är glad att utbildningsministern delar det synsättet.

Utbildningsministern JAN-ERIK WIKSTRÖM:

Herr talman! Jag är den förste att beklaga att rapporten har blivit så försenad som den är i förhållande till de ursprungliga planerna. Jag kan inte gå in på skälen till detta, men jag hoppas att i gengäld det material som gruppen nu skall publicera under våren skall vara fylligt och konstruktivt. Det är ju först

Om arbetet i utbildningsdepartementets "barnkulturgrupp"

då som materialet kan ligga till grund för framtida ställningstaganden i de olika politiska organen.

YLVA ANNERSTEDT (fp):

Herr talman! Att också utbildningsministern har den uppfattningen att gruppen tagit lång tid på sig tar jag till intäkt för att förslaget faktiskt kommer att läggas fram i maj. Låt oss hoppas att de snart fyra år som barnkulturgruppen då arbetat också skall bli mått på det genomgripande arbete man lagt ned och på det omfång förslagen kommer att få, inte bara ett bevis för att man anser att dessa frågor kan skjutas upp hur länge som helst.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 12 Anmäldes och bordlades

Motioner

1977/78:1752 av *Olof Palme m. fl.* med anledning av fullmäktiges i riksgäldskontoret förvaltningsberättelse för år 1977 (redog. 1977/78:8)

1977/78:1753 av *Linnea Hörlén m. fl.* med anledning av fullmäktiges i riksbanken förslag (1977/78:13) om disposition av riksbankens vinstmedel för år 1977

§ 13 Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 16 februari

1977/78:300 av *Wiggo Komstedt* (m) till statsrådet Ola Ullsten om vissa charterflygningar till Sydamerika:

Enligt uppgift underrättades statens invandrarverk i slutet av år 1977 om att ett antal sydamerikaner, som vistades i Sverige, planerade att genomföra charterflygningar till Sydamerika i samband med julhelgen. Flygningarna skulle bl. a. gå till Chile.

Många sydamerikaner – bl. a. chilensare – vistas i Sverige som politiska flyktingar.

Det är anmärkningsvärt om personer som vistas i Sverige som politiska flyktingar har kunnat göra tillfälliga besök i sitt hemland. Detta kan i så fall vara negativt för svenskarnas syn på flyktingpolitiken.

Med hänvisning till det anförda vill jag fråga statsrådet:

Känner statsrådet till charterflygningarna till Sydamerika under julhelgen 1977?

Fanns det bland passagerarna personer som vistas i Sverige som politiska flyktingar?

Om så är fallet, vill statsrådet inför riksdagen redovisa sin syn på detta?

1977/78:301 av *Åke Gillström* (s) till statsministern om lärarens roll i framtidens skola:

I en av studieförbundens tidskrifter publicerades häromdagen en artikel författad av den nyvalde ordföranden i statens ungdomsråd. I denna artikel hävdas bl. a.: "I framtidens skola finns inte plats för lärare."

Då författaren arbetar med budget- och utbildningsfrågor i statsrådsberedningen, som är statsministerns eget kansli, synes uttalandet ha utbildningspolitisk betydelse. Med hänsyn till att det oroar både nuvarande lärare och lärarkandidater är det angeläget att statsministern själv besvarar följande fråga:

Delar statsministern den uppfattning om lärarens roll i skolan som uttalats av ordföranden i statens ungdomsråd och har uppfattningen förankring i centerpartiet?

1977/78:302 av *Thure Jadestig* (s) till justitieministern om ökat polisingripande mot innehav av narkotika:

Som framgått i massmedia tillåter polisen i en del fall betydande innehav av narkotika innan den ingriper enligt gällande lagstiftning. Eftersom detta strider mot lagens syfte och får svåra sociala konsekvenser för den enskilde, ber jag att få ställa följande fråga till justitieministern:

Vilka åtgärder kan statsrådet tänka sig vidtaga för att narkotikalagstiftningen efterföljs?

1977/78:303 av *Pär Granstedt* (c) till budgetministern om lokalisering av statlig förvaltning till Södertälje:

Byggnadsstyrelsen har på regeringens uppdrag genomfört en inventering av statliga verk som kan tänkas få sina framtida lokalfrågor lösta i Stockholms södra förorter. Botkyrka, Haninge och Tyresö nämns som tänkbara lokaliseringsorter. Detta initiativ måste bedömas som mycket värdefullt ur regionens synvinkel. Ur arbetsmarknadssynpunkt är det dock motiverat att även Södertälje kommun beaktas vid framtida lokaliseringar av statlig förvaltning. Kommunen har visserligen en hög industrisysselsättning, men den har ont om arbetstillfällen på förvaltningssidan. Lämplig mark finns tillgänglig, och kommunikationerna är mycket goda. Men en lokalisering till Södertälje får givetvis inte gå ut över övriga söderkommuners intressen.

Är budgetministern beredd att överväga Södertälje som ett alternativ vid framtida lokalisering av statlig förvaltning?

1977/78:304 av *Pär Granstedt* (c) till arbetsmarknadsministern om medel till viaduktbygge i Hölö:

Under 1977 genomfördes en projektering av en järnvägsviadukt i Hölö. Avsikten var att byggnadsverksamheten skulle komma i gång hösten 1977. SJ hade pengar reserverade för ändamålet. Länsarbetsnämnden vägrade dock igångsättningsstillstånd med hänvisning till den fulla sysselsättningen på

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

*Meddelande om
frågor*

byggarbetsmarknaden. Enligt Byggnadsarbetareförbundet i Södertälje var emellertid byggarbetslösheten i Södertälje omkring 50 personer vid jultiden och är nu uppe i omkring 100. Enligt uppgift har dock SJ överfört de avsatta medlen till ett annat projekt, och det är nu i hög grad ovisst när det ur såväl kommunikations- som arbetsmarknadssynpunkt angelägna bygget kan komma till stånd.

Är arbetsmarknadsministern beredd att medverka till att medel kan ställas till förfogande för att viaduktbygget i Hölö snarast kan påbörjas?

1977/78:305 av *Ove Karlsson* (s) till jordbruksministern om förbättrad fastighetsstruktur i Kopparbergs län:

I Kopparbergs län existerar sedan länge, grundat på gammal tradition, landets i särklass svåraste fastighetsstrukturella problem, de s. k. samäganderätterna. Som exempel kan nämnas tolv registerfastigheter med en total areal av 56 ha fördelade på hela 49 andelar.

Samäganderätterna gör det svårt att bedriva ett rationellt jord- och skogsbruk, eftersom alla delägarna i princip skall vara överens om alla åtgärder på fastigheterna. Det finns även många andra småfastigheter som förhindrar att skogen sköts rationellt. Följden blir att skogsvården eftersätts och avverkningar inte kommer till stånd. Detta medför i sin tur risker för arbetslöshet bland skogsarbetarna.

Kan inte fastighetsstrukturerna i länet förbättras blir resultatet förödande. Ett rationellt skogsbruk omöjliggörs till skada för markägare, skogsarbetare och industrin, med samhällsekonomiska förluster som följd. Åtgärder är nödvändiga för att komma till rätta med ägosplittringen.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län inkom den 16 maj 1977 med ansökan om anslag på 1,4 milj. kr. av statsmedel för utförande av åtgärder i syfte att förbättra fastighetsstrukturen inom länet. Regeringen lämnade framställningen utan bifall. Jag vill därför till jordbruksministern ställa följande frågor:

1. Varför vill inte statsrådet medverka till att förbättra fastighetsstrukturen i Kopparbergs län?

2. Vilka åtgärder anser statsrådet bör vidtagas för att förbättra ägoförhållandena inom Kopparbergs län samt för att förhindra ytterligare ägosplittring?

1977/78:306 av *Åke Victorsson* (s) till industriministern om åtgärder för att trygga sysselsättningen vid gjuterierna i Norrtälje och Herräng:

En akut sysselsättningskris hotar gjuterierna i Norrtälje och Herräng genom att industriverket avstyrkt en framställning om statliga strukturlån. I anledning härav vill jag fråga industriministern:

Vilka åtgärder avser industriministern att vidta för att trygga sysselsättningen vid gjuterierna i Norrtälje och Herräng?

1977/78:307 av *Eva Winther* (fp) till handelsministern om enhetlig prissättning på bensin och olja:

Frågan om en enhetlig prissättning på bensin och olja har varit aktuell under en följd av år.

Det nuvarande systemet innebär merkostnader för människor som bor i vårt lands inre delar och speciellt för dem som bor i den norra delen av landet. Långa avstånd medför stor bensinförbrukning och klimatet stor åtgång på brännolja för bostadsuppvärmning.

Vid tidigare behandling i riksdagen har sagts att frågan är viktig, och enligt uppgift har handelsministern också tillsatt en utredningsman.

Med hänvisning till det anförda vill jag fråga statsrådet:

När kan vi vänta ett förslag om utjämning av prisskillnaderna på olja och bensin i olika delar av vårt land?

§ 14 Kammaren åtskildes kl. 14.22.

In fidem

BENGT TÖRNELL

/Solveig Gemert

Nr 81

Torsdagen den
16 februari 1978

*Meddelande om
frågor*